

POBLE DE CONTSON

Una dona amb els cabells castanys camina molt lentament per uns prats que ella recordava verds. Està nerviosa, i és que per Adaline, tornar al poble on es va criar, se li ha fet gran. S'atura. Mira cap enrere, esperant que algú o alguna cosa la impedeixi tornar al poble de Contson. No hi ha ningú i de seguida es torna a girar i comença a caminar perquè, què podríem fer nosaltres en el seu lloc?

Després d'una estona caminant, comença a notar el cansament, així que decideix seure en dels troncs d'arbres que s'havien caigut. Mira al seu voltant i s'entristeix. Tot havia canviat molt i ella sap que és culpa seva.

Mentrestant, un noi més jove que ella, s'endinsa al bosc amb un mapa a la mà i un telèfon sense bateria. S'ha perdut. Agafa la motxilla per buscar les fotografies de la seva mare Amàlia. Eren de quan ella vivia a Contson. L'única cosa que Jonathan pot observar, són les restes del que era un lloc bonic. Vol esbrinar que va passar al poble.

Uns minuts després, Adaline decideix aixecar-se i seguir amb el seu viatge i Jonathan també, ja que creu saber per on s'ha d'anar per arribar al poble. Mentre caminava, ella pensava en com havia empitjorat les coses, es penedeix de no haver fet el tractament que li van oferir, perquè encara que ella surtis guanyant, moltes de les persones que van conèixer Contson, van haver de sortir d'allà.

Llavors de sobte, dues mirades es creuen. Eren Jonathan i Adaline. Es van estranyar els dos, sobretot perquè saben que és una zona restringida al públic. Ella es fixa en l'aspecte del noi i li recorda a algú, però no sap a qui. Sembla un turista, així que decideix saludar amb un simple "Hola" i explicar-li que està en una zona prohibida. Ell sorprès amb la trobada, decideix dir-li que busca el poble de Contson i que s'ha perdut. Adaline li torna a recordar que és una zona molt perillosa. A continuació, ell decideix explicar-li que és per conèixer el lloc on va créixer la seva mare Amàlia.

A Adaline aquest nom li produïa males sensacions. Era impossible, però com més es fixava, més s'assemblava. És el fill de n'Amàlia va pensar. Ella era l'única que sabia el que realment va passar el 2002, per això Adaline decideix mentir:

- Venc del poble, es va per allà ,assenyalant el camí equivocat, és a dir pel camí per on ella havia estat.
- D'acord, moltes gràcies.

Jonathan s'acomiada i cadascun se'n va per un camí diferent. Al cap d'una estona ell es comença a cansar, així que decideix descansar en un tronc que hi havia per allà a prop. En seure s'adona que hi ha alguna cosa a terra. L'agafa i sacseja, ja que està ple de fulles i s'adona que és una motxilla. L'obra i dins es troba amb una

cartera, un clauer i una llibreta. Agafa la cartera i mira el seu interior. Hi ha un DNI on surt la foto de n'Adaline, la noi d'abans, va pensar. Llegeix el seu nom i de seguida mira els altres objecte. Agafa la llibreta i la comença a mirar. S'atura en una de les primeres pàgines i comença a llegir en veu alta.

- 3 de gener; ara que conec el nom de l'arbre de l'antídot (Calamites) de la malaltia que jo posseeixo, podré curar-me sense cap problema, però per això necessito anar al poble Contson. Allà hi ha les últimes vives.

S'atura, i com la curiositat va poder amb ell, va començar a llegir:

- 5 de gener; ja he agafat l'avió. Ahir vaig descobrir l'antídot de la planta, són les arrels d'aquesta.
- 7 de gener; ja he aconseguit les mostres. Aviat vaig a sortir d'aquesta. La doctora Amalia Bravo m'ha ajudat. És ella la que me les ha donat, ella també té la malaltia Larzo.

Jonathan se li va parar el cor en sentir de la seva pròpia boca el nom de la seva mare. Sabia que ella havia fet alguna cosa, però tenia l'esperança que no fos així. Va continuar llegint, però aquest cop en veu baixa i plorant.

- 10 de gener;estic escrivint des de l'autobús que em va portar a l'aeroport. Ahir la doctora Bravo va fer les mescles per beure'ns i acabar amb la malaltia, però alguna cosa va sortir malament. Amalia tenia les dues mescles preparades. Una per mi i una altra per ella. Estava molt nerviosa. Vaig agafar la meva, estava a punt de beure-la i llavors va caure sobre el davantal de la doctora. Va coincidir que havíem cremat unes plantes perquè tingués millor sabor. El davantal va fregar amb el poc foc que quedava i se va cremar amb ella. No va quedar res però, abans d'anar-me'n, vaig decidir beure la mescla de la que hauria d'haver estat de la doctora i va funcionar.

...3 anys després:

Una dona està llegint el diari cada diumenge, l'obra i llegeix el primer titular:

Jonathan Bravo restaura tot el poble de Contson després de 17 anys per un incendi a un laboratori.

Petra Rodríguez Vidal